

Domini intelligunt Christum, quia sicut brachium procedit à corpore, & capite ejusdem substantie cum illo; sic & ipse procedit à Patre. Secundò, quia Christus, quò deus, est brachium æterni Parentis, est enim illius fortitudo, & robur, per quem fecit omnia. Tertio, quia Christus, quò homo in carne assumpta divinæ omnipotentie magna opera exercuit; & inde ad hoc pertinet, quod aliqui dicunt, ut Janfen Maldon, quod per brachium, intelligitur divina virtus, quæ in Christo multa miracula exercebat. Sic ait Sanctiss. Virgo in suo Cantico Luc. 1. n. 51. *Ecie potentiam in brachio suo*: hoc est, in Christo Jesu filio suo; fecit per multa prodigia & miracula ad ostensionem suæ potentie.

Joan. 12. n. 39. Propterea non poterant credere, quia iterum dixit Isaias.

Num. 40. Excæcavit oculos eorum, & induravit cor eorum: ut non videant oculis, & non intelligant corde, & convertantur, & sanem eos.

Num. 41. Hæc dixit Isaias, quando vidit gloriam ejus, & locutus est de eo.

VERSIONES.

Arabie. n. 39. Non potuerunt credere. Æthiopic. Propter hoc defecerunt, & non potuerunt credere.

Persicus. Propter hoc non potuerunt fidem habere.

Æthiopic. n. 40. Excæcati sunt oculi eorum, & in umbratum fuit cor eorum oculis suis, ut non cordibus suis, & non convertantur in cogitationibus.

Syrus. Obcæcati sunt oculi eorum, & tenebris offusa sunt corda eorum, & non miseror eorum.

Arabicus. Obnubilata sunt corda eorum.

Eubim. Obscurata sunt corda eorum.

Persicus. Oculos quidem suos occæcaverunt.

Æthiopic. n. 41. Hæc dixit Isaias videns gloriam Dei.

Persicus. Quo tempore gloriam Dei vidit.

EXPOSITIO VI.

Propterea: Non dicit causam, sed consecutionem, ac effectum: Non poterant credere: Non absolutè hoc dicitur, quia bene poterant, si vellent; sed dicitur ex suppositione, quia eorum voluntas erat maximè obfirmata, indurata, ac obstinata in sua malitia, nequitia, ac odio, ita ut valde difficulter possent illa deponere, ac credere: sic enim communi sermone; quod est valde difficile, dicitur fieri non

posse; ut v. g. non possum ire in Indiam, & navigare. Sic de fratribus Joseph dicitur Genes. 37. n. 4. *Oderant eum, & non poterant quidem pacificè loqui.* Sic & Rachel cum sederet super stramenta Cameli dixit Laban, quod surgere nequibat: Gen. 31. n. 35. D. Chrysof. homil. 76. in Joan. ait: *Non potuerunt Judæi credere, hoc est, noluerunt. Hoc in communi sermone usurpatum videmus, cum quis dicit: Non possum talem quempiam hominem diligere, vehementiam voluntatis, potestatem appellans. Et iterum ille non potest fieri bonus: & Jerem. 13. n. 23. Si mutabit Æthiops pellem suam, & pardus varietates suas, & vos poteritis benefacere, cum didiceritis malum: Non dicit, quod impossibile sit ei bene operari, sed quia nolunt, ideo non possunt.* Similiter D. Gregor. Nazianz. orat. 4. D. August. tr. 53, in Joan. Theophyl. D. Thom. Albert. Magn. sic dicitur Joan. 5. n. 44. *Quomodo vos poteritis credere, qui gloriam ab invicem accepistis: & cap. 7. n. 7. Non potest mundus odisse vos.*

Quia iterum dixit Isaias: Hic graviter Evangelista arguit obstinatam malitiam Judæorum, quam longè antea prævidit Isaias: & non quia Isaias prædixit ipsos non credituros, ipsi non crediderunt, sed quia ipsi liberè noluerunt credere, ideo Isaias hoc prædixit: non enim ideo ludæi non crediderunt, quia Deus prævidebat eorum incredulitatem; prius enim extitit eorum incredulitas, quàm Deus eos non credituros prævideret; Deus enim prævidet futurum, quod jam futurum præsupponitur. Objectum enim visum prius est, ipsa visio; Nihil enim videri potest, nisi quod jam est, vel supponitur visibile.

Excæcavit oculos eorum, & induravit cor eorum: Syrus: *Excæcati sunt oculi eorum, & tenebris offusa sunt corda eorum.* Obcæcatio, propria est oculorum, id est, intellectus; obduratio autem cordis, est propria voluntatis, & affectus; propria autem causa positiva obcæcationis, ac obdurationis hominis, est propria malitia per suam liberam voluntatem, ut dicitur Sapient. 2. n. 21. *Excæcavit illos malitia eorum: n. 22. us autem dicitur hominem excæcare, ac obdurare, indirectè, & improprie, quatenus illi lumen veritatis, & gratie sensum subtrahit: Sic ait D. Augustin. Epistol. 105. Deus non induravit imperitendo malitiam, sed non imperitendo gratiam: Scilicet, efficacem: Nam auxilium sufficiens, semper deus concedit, quo potest vincere omnes cadendi occasiones oblatas à diabolo, sed in pœnam suorum peccatorum in illas permittitur precipitari, ut debita suorum peccatorum supplicia recipiat. Sic ait D. Augustin. lib. 5. contra Julianum, cap. 3. ubi sic ait: *Cæcitas mentis est pœna peccati, qua cor superbum digna animadversione puniatur: Totus hic locus desumptus est ex Isai. 6. n. 9. & 10.**

Dices tamen, Isaias ait: *Excæca cor populi hujus: Ioannes verò ait hinc: Excæcavit oculos eorum: Idem tamen est sensus. Nam cum Propheta ait: Excæca cor populi hujus, verba sunt Dei ad Prophetam, ut exponit Lyræ; & cum ait: Excæca: ut interpretatur D. Thom. id est, Vaticinare populo, oculos ejus esse obcæcandos à sua, nempe, malitia: Et cum hic ait: *Propterea non poterant audire: ob suam obduratam malitiam, quæ excæcavit eos; vel si referas ad Deum, dic: Excæcavit eos, indirectè ac permittivè**

sive, ut est explicatum: Et cum dicitur: *Excæcavit eos; id est excæcavit; ponitur præteritum pro futuro ob rei certitudinem.*

Hæc dixit Isaias quando vidit gloriam Dei, in throno excelso, & elevato. Isai. 6. n. 1. statim prædixi obdurationem, & obkinationem contra Deum, ac filium ejus Jesum Christum à n. 9. *Audite audientes, & nolite intelligere: excæca cor populi hujus, &c.* Hæc autem hic adjungit N. Joannes, ut testimonio prophetæ ostendat Christi divinitatem, ac majestatem, simulque arguat infidelitatem Judæorum, qui tantum Dominum noluerunt recipere.

QUESTIO XIII

Quare cum ex testimonio Isaiæ Christus appareat in tanta gloria: tamen contra ipsum obdurantur hominum corda?

86. Noster Evangelista ait in præsentem: *Hæc dixit Isaias: hanc, nempe populi obcæcationem de qua statim: cum vidit gloriam Dei in illa celebri visione de qua agit cap. 6. n. 1. dicens: Vidi Dominum sedentem super solium excelsum, & elevatum, & ea que sub ipso erant replebant templum. Sera him stabant super illud, sex ala um, & sex ala alteri: duabus velabant faciem ejus, & duabus velabant pedes ejus, & duabus volabant: Et clamabant alter ad alterum, & dicebant: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus exercituum; plena est omnis terra gloria ejus: Quæ omnia plena sunt mysteriis ad præ-*

87. Vidit ergo Isaias per quandam speciem imaginariam impressam in imaginatione, seu phantasia, tres divinas Personas Sanctiss. Trinitatis in unitate unius essentia: Ita docent communiter Sancti Patres. D. Ambros. lib. 3. de Spiritu Sancto c. 23; D. Nazianz. orat. de Paschate. D. Damascen. & fuscè in Trifligio D. August. lib. de Fide ad Petrum. tom. 3. c. 1. Cyprien. homil. 4. & hic in Isaiam, D. Hieron. D. Cyrill. Procop. Theodor. & Synodus V. Generalis, quæ fuit secunda Constantinopolitana; & Ecclesia in officio Sanctiss. Trinitatis, imò tenent Ribeira. Tolet. Maldon. Cornel. quod Isaias cognovit apertissimè, quantum ab homine in hac mortali vita cognosci possunt tres personæ in unitate essentia.

88. Probatur primò ex triplici repetitione hujus vocis, Sanctus: unum tantum Deum intonantes ac agnoscentes: Dominus Deus exercituum, plena est omnis terra gloria ejus. Probatur secundo; quia Joannes hic agens de Christo dicit, quod Isaias vidit gloriam Dei: scilicet ipsius Christi. D. Paul. hanc visionem tribuit Spiritui S. Act. 28. n. 25. & ait: *Bene Spiritus Sanctus locutus est per Isaiam Prophetam ad Patres nostros, dicens, &c.* Pater etiam intelligitur visus, ut docet D. Athanas. lib. de communi essentia Patris, Filij, & Spiritus Sancti. Et ait: *Necesse est in Isaiam Patrem intelligi, Ioannes verò ad filium eadem referre. Paulus Spiritum dixisse ait: & idem habet lib. de Incarn. Christi. Et D. Ambros. lib. 2. de Spiritu Sancto c. 23 ait: Licet diversa dixerint, scilicet Joannes. & Paulus: nullus erravit, quia Pater Sylvestra in Evang. Tom. VI.*

videretur in filio, & filius videretur in Spiritu S. Vidit ergo Isaias tres divinas personas Sanctiss. Trinitatis, vidit que ipsum Verbum Divinum Incarnatum, nempe, Christum D. de quo loquitur hic agens, imò, ut multis placet contractis alis velabant pedes; & duabus contractis alis velabant caput; & in medio duabus alis expansis velabant: proindeque figuratè exprimebant; quia non est gloria sine cruce, & crux est gloria Christi.

Ait N. Evangelista, quod cæcitatem oculorum Judæorum, & obdurationem cordis eorum, significavit Isaias quando vidit gloriam Dei. De qua agit idem Propheta Isaias post narratam superiorem visionem gloriæ Dei citato c. 6. n. 6. & 10. Tunc ex ipsa gloria ei dixit Deus *Va de, & dices populo huic: audite audientes, & nolite intelligere: & videte visionem, & nolite cognoscere. Excæca cor populi hujus, & aures ejus aggravat; & oculos ejus claudet.* Ad quæ verba N. Evangelista hic alludit, ut est dictum; quam Judæorum cæcitatem exprimit idem Isaias citato cap. 6. n. 4. *Plena est omnis terra gloria ejus; & commota sunt superliminaria cardinum, à voce clamantis; & domus repleta est fumo.* Cum gloria Christi fuit plena omnis terra; tunc Judæorum domus impleta est fumo cæcitatatis, ac superliminaria templi commota sunt, utpote evertenda. D. Hieronym. sic ait. *Postquam terra repleta est gloria Domini Judæorum templum impleta est ignorantia tenebris, & caligine, & fumo, qui noxius est oculis vel certe per fumum templi monstratur incendium.* N. D. Cyrilli. in 6. Isaiæ sic ait: *Commotum esse superliminare, significat, ut opinor, dissolutum templum, inensum quem esse, eo quod impleri fumo dicitur perspicuum est. Et postea subdit: Servatoris nostri gloria, omnis terra repleta est, vocatis per fidem gentibus, tum Judæorum animi, de omni spirituali tranquillitate dimoviti, ac deserti sunt, ac in morem sumi, nebula ignorantia in animum intromissa, miseri homines cæci fuerunt intelligentia.*

Hic tamen maximè ponderandum quod dum gloria Dei apparet, dumque describitur omnis terra gloria ejus plena, statim introducit hominum cæcitas, illorum que cordium obduratione; ut eleganter notavit D. Chrysol. serm. 57. ubi ait: *Hinc est, quod Isaias ibi videt regem cæci, hic est, Christum ipsum que esse Dominum Sabaoth clarè visione conspexit sua, sui que populi labia immunda deflevit: quia si ut labia emundat Christi confessa divinitas, ita Christi polluit negata majestas. Ubi apparet suprema Christi Sanctitas, in omni majestatis gloria, statim videntur labia per multos errores sordescunt, tantum luminis splendorem obscurare intendentes; & inde consequens, ut tanta sanctitatis celsitudo appareat, ac terrenorum hominum labia suis iniquitatibus polluta viderentur, quæ vibrarent lux malignitatis sagittas.*

Ait Deus Exod. 4. n. 21. *Ego indurabo cor Pharaonis; & Psalmista de Ægyptiis loquens Psal. 104. n. 25. ait: Convertit cor da eorum, ut odirent populum suum: Quomodo Deus, qui est infinita bonitas, dicitur indurasse cor Pharaonis, ac Ægyptiorum; numquid aliquam qualitatem in corde, eorum imprimebat? Minime, absit hoc, ablit hoc: Quomodo ergo indurabatur cor eorum: Dum Deus affluenter multis donis, & beneficiis exaltabat populum Israëliticum, & multique*

EXPOSITIO IV.

multisque benedictionibus augebat, tenebrae erant apud Aegyptios, lux fulgens, ac splens apud Hebraeos; aqua turbida Aegyptiis, Hebraeis clara, & lucida: in Aegyptiorum pecoribus mors, & pestis; in his quae Hebraeorum erant, nulla lassio: His tot & tantis, quibus Hebraei elevabantur a Deo, cum deberent infervere Aegyptiis ad timorem, & reverentiam erant fomenta obsecrationis, ac obdurationis in odio, & perversitate, ut veluti contra Deum, ac ejus potentiam pugnare intenderent, magis obfirmati in sua nequitia, ac caecitate. Rupert. lib. 1. in Exod. cap. 21. Indurabo cor Pharaonis. sic ait: Nec aliter juxta Plalmistam; Convertit cor eorum, ut odirent populum suum. Nisi dum benedixit, ac multiplicat populum suum. Cor eorum invidens proficit, imo conversum est in asperum odium. Est autem invidia, vel odii proprium, ut quanto eis, quibus invidetur, majora conferuntur beneficia, tanto magis ipsa invidiosa, vel odium confirmatur. Vide sup. Matth. 19. q. 1. n. 6 & c. 27. q. 5. n. 7. Marc. 11. q. 4. n. 22.

Semper aliena celsitudine malicia obdurata acitur.

Rupert.

Ioan. 12. n. 42. Veruntamen, & ex principibus multi crediderunt in eum, sed propter Pharisaeos, non confitebantur ut in Synagoga non egerentur.

Num. 43. Dillexerunt magis gloriam hominum, quam gloriam Dei.

Num. 44. Jesus autem clamavit, & dixit: Qui credit in me, non credit in me, sed in eum qui misit me.

Num. 45. Et qui videt me, videt eum qui misit me.

Num. 46. Ego lux in mundum veni, ut omnis, qui credit in me, in tenebris non maneat.

VERSIONES.

Arabic. n. 42. Sed non confitebantur.

Syrus. Ex primoribus.

Burgens. Ne Apofynagogi fierent.

Aethiopic. Sed timentes Pharisaeos non profitebantur palam, ut non egerent eos in Synagoga.

Persic. n. 43. Ea de causa, quod ab hominibus honorem, & existimationem amarent, potius quam gloriam Dei.

Aethiopicus. Quia dillexerunt placere hominibus, magis quam placere Deo.

Persic. n. 44. Jesus autem voce elata dixit.

Arabic. Exclamavi non in me tantum, sed in eum,

Arias. n. 45. Expectans me, expectat.

Persicus. Mittentem in me videt.

Aethiopicus. Non manebit in tenebris.

Veruntamen: nequis putaret nullum Judaeorum in Christum credere; occurrit Evangelista: Multi ex principibus; seu ut vertit Syrus: Ex primoribus; seu proceribus, qui, nempe, caeteris nobilitate, auctoritate, sapientia, ac opibus eminebant, tam inter laicos, quam Sacerdotes, ut notat Rupertus; & hi distincti erant a Pontificibus, ac Senioribus: nam hi paulo post clamantes, Christum occiderunt. Ex his ergo principibus multi crediderunt in eum ob Christi miracula, vitae ejus sanctitatem, adimplerentem Scripturarum: Crediderunt in eum: Tamen eorum imperfectam fidem statim segillat Joannes: Sed propter Pharisaeos non confitebantur. Cum perfida fides debeat esse in corde, & ore, maxime quando occasio postulat, ut ait Paulus Roman. 10. n. 10. Corde enim creditur ad justitiam; ore autem confessio fit ad salutem: Et nota, quod principes potentiores erant Pharisaei, sed Pharisaeorum, qui religiosi putabantur, auctoritas adeo creverat apud populum, ut principes non auderent eos offendere; & ideo metuebant Christum confiteri; imo potius existimo, quod illi Principes, ut Pharisaeis complacerent, publice negabant Christum esse verum Messiam: De Synagoga non egerentur, quod idem erat, ac excommunicari: Jam enim decreverant, quod si quis eum confiteretur esse Christum, extra Synagogam fieret: Ioan. 9. n. 25.

Dilixerunt enim gloriam hominum, magis, quam gloriam Dei. Reddit Evangelista rationem, cur isti principes eum crederent, palam tamen Christum non confitebantur: Dilixerunt enim gloriam hominum: Haec verba possunt sumi active, vel passive, ut notant Expositores; nempe, active dillexerunt magis homines, nempe, Pharisaeos, quam Deum, nempe, Jesum a Deo missum? Vel, & melius, passive, dillexerunt magis glorificari, honorari, ac aestimari ab hominibus, quam a Deo, ut scilicet a Pharisaeis magni haberentur. Ita D. Cyrillus. D. Chrysost. D. August. Theodor. Mopsuest. Beda, Theophyl. Euhym. Hoc quod Christus D. hic ait de Principibus supra dixit de Pharisaeis cap. 5. n. 44. Quomodo potest credere, qui gloriam ab invicem accepistis, & gloriam quae a solo Deo est, non queritis. Ioan. 5.

Ex his patet contra haereticos Novatores, quod fides est distincta a Charitate; nam isti principes credebant in eum, & fidem habebant sed mortuam, & sine charitate; quia magis diligebant gloriam hominum, quam Dei, & inde non audebant Christum publice confiteri: Adversus hoc Christus datam sententiam pronuntiat: Qui me erubuerit, & meos sermones, hunc filius hominis erubescet, cum venerit in majestate sua, & Patris, & Sanctorum Angelorum: Luc. 9. n. 26. Hinc nos Christiani de cruce Christi gloriantes, nosque ejus servi profidentes, ejus crucem figimus in fronte, ut perbellè notat Glossa ex D. August. tract. 53. in fin.

Jesus autem clamavit: Postquam Evangelista superius vers. 36. ait, quod Jesus abiit, & abscondit se: a vers. 3. Cum autem signa fecisset: usque ad proxime dicta, verba sunt Evangelistae: Nunc vero modo iterum introducit Christum

Rupert.

Rom. 10.

Ioan. 9.

94.

D. Cyrill. D. Chrysost. D. August. Theodor. Beda. Theophyl. Euhym. Ioan. 5.

95.

Luc. 9.

Glossa.

D. August.

96.

Maldon. Theophyl.

Persicus.

D. Cyrill.

Rupert.

97.

Arabic.

D. August.

D. Ambros.

98.

Tolgar.

D. Chrysost.

D. Ambros.

D. August.

Origenes:

Ioan. 14.

99.

D. Cyrill.

Symb. Nyss.

Ioan. 1.

Christum loquentem: An vero eodem tempore antequam abiret, & se absconderet? tenet Maldonat. probabilis: scribit vero Theophyl. quod alio tempore, & alio loco, ad quid enim Evangelista referret verba Christi illic dicta postquam scribit quod abiit, & abscondit se a loco illo. Jesus autem clamavit: Persicus: Jesus autem voce elata: quia veritas patenter, & clarè dicenda est, tanquam hoc damnans frigidam principum timiditatem; qui cum crederent in eum, non audebant tamen publice fateri; vel ut ait N. d. Cyrillus, significans se nolle timere, & absconditè coli, sed ut liberè & clarè ejus fidem profiteamur; vel ut ait Rupertus, quia post tres dies erat crucifixus, ut pore dicens rem magnam, & valde necessariam.

Qui credit in me, non credit in me. Arabicus addit: tantum: id est, non credit in me tantum, ut purum hominem, ut oculis corporalibus appareo; sed credit in patrem meum, a quo ut filius ejus missus sum, cujus essentiam habeo; ac proinde credit me Deum. D. August. homil. 54. in Joan. apud. Caten. d. Thom. ait: Quia homo apparebat hominibus, cum lateret Deus, ne putarent eum hoc tantum, quod videbant talem, ac tantum se volens credi, quantum, ac qualis est Pater: qui credit in me, non credit in me, id est, in hoc, quod videt, sed in eum, qui me misit, id est, Patrem similiter d. Ambrosius lib. 5. de fide cap. 5.

Qui videt me, videt eum, qui misit me: Explicat Christus magis, superiorem sensum quo dixerat: Qui credit in me, credit in eum qui misit me: ut ostendat, veluti notat Toletus se non loqui, ut de prophetis dici solebat; qui credit in Prophetam missum a Deo, credit in Deum; tamen propheta non est Deus, nec ejusdem naturae cum illo. Ad hunc ergo sensum excludendum addit Christus: Qui videt me, videt eum, qui misit me: quia non sum sicut Propheta, qui diversam naturam habebant a Deo mittente, sed Christus verus filius Dei eandem habens naturam, substantiam, ac Deitatem cum Patre mittente, & ideo, qui videt me, videt eum qui misit me: Non loquitur Christus de visione corporali, quia illa Deus videri non potest, sed loquitur de visione per fidem, ut adnotatur D. Chrysost. homil. 68. D. Ambros. lib. 5. de fide cap. 5. D. August. tract. 54. in Joan. & Origenes lib. 7. contra Celsum, nec enim verè si se Christus cognoscei potest sine Patre: ideo Christus dixit: Philippe, qui videt me, videt & patrem meum. Ioan. 14. n. 9.

Ego lux in mundum veni: Cum supra dixisset Christus duobus antecedentibus versibus, se missum esse a Patre, cum quo ejusdem substantiae, ac naturae est; nunc explicat motivum & rationem, ob quam a Patre missus est, nempe, ut per fidem suam mundum illuminaret; indeque supponit mundum ante suum adventum esse in tenebris, & quod ipse venit, ut eum a tenebris eruat. Nota, quod ait: Ego lux in mundum veni: indeque supponit, ut bene notat D. Cyrillus, quod ante adventum suum erat lux, cum procedat a Patre luminum ejusdem naturae cum illo, ut dicitur in Symbolo Nysseno: lumen de lumine; Deum verum de Deo vero. Sic dicitur Ioan. 1. n. 9. Erat lux vera, quae Sylveira in Evang. Tom. VI.

illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. Et subdit: Qui credit in me in tenebris non maneat: in tenebris, nempe, ignorantiae, ac errorum, ac damnationis aeternae; utitur verbo Maneat, quod dicit consentientiam, ac permanentiam perpetuam. D. August. tract. 54. in Ioan. ait: Cum dicit Christus: in tenebris non maneat: satis manifestat omnes se in tenebris invenisse, sed ne in eis tenebris maneat, in quibus inventi sunt, debent credere in lucem.

Joan. 12. n. 17. Etsi quis audierit verba mea, & non custodierit; ego non judico eum; non enim veni, ut judicem mundum, sed ut salvificem mundum.

Num. 48. Qui spernit me, & non accipit verba mea, habet quem judicet eum: Sermo quem locutus sum, ille judicabit eum in novissimo die.

Num. 49. Quia ego ex me ipso non sum locutus, sed qui misit me Pater, ipse mihi mandatum dedit, quid dicam, & quid loquar.

Num. 50. Et scio, quia mandatum ejus, vita aeterna est. Quae ego loquor, sicut dixit mihi Pater, sic loquor.

VERSIONES.

Gracus. n. 47. Qui non credidit, ego non judico eum.

Aethiopicus. Ego non sum, qui condemnabo, non veni ut condemnarem mundum.

Syriacus. Sed ut servem mundum.

Persicus. Non veni ut homines judicem, sed veni ut homines vivificem.

Arabic. Non veni ut condemnarem.

Aethiopic. n. 48. Et qui negavit me, & non suscipit sermonem meum, est qui condemnabit eum ipse sermo.

Arabicus. Et quia abnegat me, & verbum quod protuli.

Persicus. Qui mecum inique egerit, & verba mea non acceperit, est quidem, qui eum judicat.

Aethiopic. n. 49. Quia non ego ipse sum, qui loquor, & c. Ipse mandata dedit mihi, & quid loquar, & quid annuntiem.

Persicus. Qui mandatum dedit mihi, & quid dicam.